

Arrest

nr. 297 934 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in.

1.2. Op 21 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Hoktemberyan

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A., L. (..) (RR. xxxxxxxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt;

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan de voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent (...). Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. (...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd (...).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)' voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst met betrekking tot het bewijs van voldoende huisvesting. Dit bewijs werd niet geleverd door de Belgische referentiepersoon. Er werd een registratie van een huurakte voorgelegd op naam van A. A.(..) en U. S. (..) zelf. Ook uit het toegevoegde contract blijkt dat het op naam staat van betrokkene en zijn echtgenote. Het bewijs van voldoende huisvesting werd dus niet geleverd door de Belgische referentiepersoon. Dit is niet conform artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn moeder, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst (in dit geval Armenië).

Ter staving hiervan werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Brief OCMW dd. 20.10.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote op 10.10.2022 een aanvraag hebben ingediend om maatschappelijke integratie te bekomen. Op 20.10.2022 werd beslist dat ze geen recht hebben op de aangevraagde maatschappelijke dienstverlening.*
- Overzicht (Armeens/Engels) van stortingen tussen 03.05.2015 en 24.08.2022 zonder (leesbare) gegevens van een verzender en ontvanger.*
- Documenten afgeleverd door de Commissie van Inkomsten van de Armeense Republiek voor de periode van 01.2019 - 08.2022 waaruit blijkt dat betrokkene een zelfstandige activiteit had in Armenië. Betrokkene*

zou hiermee gestart zijn op 11.07.2013 en is tijdelijk gestopt op 30.06.2018, herbegonnen op 13.08.2018 en dan weer tijdelijk gestopt op 25.03.2020. Uit de documenten blijkt echter niet dat hij zijn zaak heeft stopgezet of dat hij daadwerkelijk ontslag heeft genomen.

- Certificaat afgeleverd door de sociale dienst van het territoriaal centrum van Armavir dd. 06.10.2022 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is in de tewerkstellingsdatabanken van Armavir. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit enkel iets zegt over de databank van Armavir en dat hiermee niet is uitgesloten dat betrokkene in een andere regio van Armenië kon tewerkgesteld zijn. Bovendien is het vrij logisch dat betrokkene niet als werknemer ingeschreven staat wanneer hij een zelfstandige activiteit uitoefende.

- Attest afgeleverd door het kadaster van Armenië waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene. Echter, gezien betrokkene gehuwd is en er geen gelijkaardig attest op naam van de echtgenote voorligt, kan niet worden uitgesloten dat mevrouw onroerende goederen bezit. Niets sluit bovendien uit dat koppel hun onroerende goederen van de hand heeft gedaan vlak voor het vertrek naar België. De raadpleging van de databank dateert immers van 10.10.2022, dat is van nadat de aanvraag tot verblijf in België werd ingediend.

- Stortingen van de referentiepersoon (of diens echtgenoot A. S. (..)) aan betrokkene (of diens echtgenote S. U. (..)) via verschillende kantoren zoals Ria, Small World, Belmoney, en Moneytrans: van de jaren 2008, 2014 tot en met 2022. Voor 2020 gaat het over een totaal bedrag van 2710 euro, voor 2021 over 2150 euro en voor 2022 (tot augustus 2022) over 1200 euro.

- Stortingen van de referentiepersoon (of diens echtgenoot) naar derden: 29.05.2017 - 460 euro (G. D. (..)), 05.09.2022 - 100 euro (L. (..) K.) : stortingen aan derden kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de aanvraag van betrokkene

- Attest van inschrijving in het Centrum van Volwassenenonderwijs dd. 29.11.2022

- Inburgeringscontracten dd. 21.11.2022

Bewijzen betreffende de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot:

- Overeenkomsten van occasionele zelfstandige uitbating toiletten Mc Donald's Restaurant

- Attest Acerta dd. 03.12.2022 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon aangesloten is als zelfstandige (Gepensioneerd met rustpensioen met mogelijkheid om onbeperkt bij te verdienen)

- Attest Federale Pensioendienst dd. 10.10.2022 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon 905,51 euro pensioen heeft waarvan 657,59 euro inkomensgarantie voor ouderen dd. 10.10.2022 2 Pensioenfiches 281.11 - inkomsten 2021 - aanslagjaar 2022. Eentje op naam van de referentiepersoon en eentje op naam van haar echtgenoot.

Er werd ook nog een fiscale fiche 281.10 aanslagjaar 2021 en 2022, op haar naam voorgelegd (gaat over vakantiegeld), alsook een rekeninguittreksel met bewijs van overschrijving van het pensioen (van juni tot november 2022)

- Aanslagbiljet in de personenbelasting en de aanvullende belastingen inkomsten 2020 – aanslagjaar 2021 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot A., S. (..).

- Fiscale Fiche 281.10 RJV: Aanslagjaar 2021 - Inkomsten 2020, Aanslagjaar 2022 - Inkomsten 2021

- Fiscale Fiche 281.11 inkomsten 2021, aanslagjaar 2022 van A., S. (..)

- Rekeninguittreksels ING waaruit de stortingen van de bedragen 'bij' blijken van 23.06.2022-23.11.2022 op rekeningnummer BE73 0632 2841 8160, dit rekeningnummer is waarschijnlijk van A. S. (..)

- Rekeninguittreksels ING op naam van de Belgische referentiepersoon met bewijs van ontvangen pensioen, alsook rekeninguittreksels ING met een overzicht van de kosten van 22.06.2022 - 27.10.2022

- Stortingsbewijs dd. 01.06.2022 zonder naam waaruit een compensatie sociaal tarief van Water Link blijkt

- Betalingen huishuur aan Woonhaven (voor zover leesbaar)

Uit het geheel van bovenstaande documenten blijkt niet dat betrokkene voor zijn aankomst in België en van in zijn land van herkomst ten laste was van zijn moeder. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene een bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij een zelfstandige activiteit had in het land van herkomst, weliswaar met onderbrekingen. De aanleiding of reden voor de onderbrekingen blijkt niet uit het dossier. Ook het attest van onvermogen wat betreft onroerende goederen is niet sluitend, zoals hierboven al werd aangehaald. De bewijzen dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene en zijn vrouw door de jaren heen lijkt op het eerste zicht indrukwekkend, maar als we het op jaarbasis bekijken, is het eigenlijk geen bedrag waarmee een gezin met 3 kinderen in Armenië in zijn/haar levensonderhoud kan voorzien. Wat betreft het geld dat werd overgemaakt van 2008 tot 2019, dit laten we buiten beschouwing. Dat is immers niet relevant omdat het te ver in de tijd terug gaat.

Wat de laatste jaren betreft, valt het op dat het geld dat werd opgestuurd in dalende lijn was. Daar waar het in 2020 nog gemiddeld over 225.83 euro per maand ging, was het in 2021 nog 179.16 euro en in 2022 nog maar 150 euro. Indien mensen in het land van herkomst werkelijk afhankelijk zijn van wat ze opgestuurd krijgen van personen in het buitenland van wie ze ten laste zijn en gezien de inflatie wereldwijd nogal fors is geweest het laatste anderhalf tot twee jaar, zou je mogen aannemen dat er meer moet overgemaakt worden in nominale waarde ipv minder. Het is niet geloofwaardig dat deze mensen geen

inkomen hadden. Dat 150 euro wel iets waard is in Armenië, willen we wel aannemen, echter het is totaal ongeloofwaardig dat met 150 euro per maand een gezin van 5 personen kan onderhouden worden.

Ook blijkt uit het administratief dossier (RR, huurovereenkomsten en plaatsbeschrijvingen) dat betrokkene en zijn gezin niet op hetzelfde adres als de referentiepersoon is gedomicilieerd. Betrokkene woont in Tienen en de referentiepersoon in Antwerpen. Er wordt niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon financieel instaat voor de huisvesting en kosten voor onderhoud van betrokkene en zijn gezin. Integendeel betrokkene wendde zich zelfs tot het ocmw met een aanvraag tot steun (maatschappelijke integratie), dewelke werd geweigerd.

De afhankelijkheid van deze volwassen persoon tegenover de referentiepersoon is bijgevolg onvoldoende aangetoond om te kunnen vaststellen dat de verblijfsvoorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn voldaan. Allé overige documenten zoals attest van inburgering, stortingen aan derden, rekeninguittreksels, ect... doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Middelen:

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto:

Schending van Art. 42 § 1 vreemdelingenwet juncto Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter vrw. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste Hd, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling

2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld. ”

2.1.1. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit - geen beslissing vóór het verstrijken van de termijn

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. “

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12- 2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn van zes maanden te nemen daar verzoeker zijn Bijlage 19ter immers van 20/09/2022 dateert alwaar expliciet vermeld staat dat de verwerende partij een beslissing diende te nemen uiterlijk op 19/03/2023, wat in casu niet gebeurde.

Uit een schrijven van de bevoegde ambtenaar blijkt althans het volgende:

“Beste,

We hebben vandaag van DVZ volgende instructies ontvangen:

Beste,

Gelieve voor betrokkenen nog GEEN F-kaarten af te leveren. Wij zijn nog bezig met het dossier.

Alvast bedankt!

Met vriendelijke groeten

Met vriendelijke groeten, C. W. (..)

dien st vreemdelingen 016/80.56.55 vreemdelingen@tienen.be “

“De verzoekende partij noch de verwerende partij kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunten met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).” (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 244.323 dd. 17/11/2020).

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn1 stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen en ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn, Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoeker diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest2 stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn

van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

Het kan ter zake niet betwist worden dat verzoeker een gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische moeder, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer.

De stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoeker precies een derdelander is die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet allé derdelanders een verblijfsrecht ontlenden aan de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan allé voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

(...)

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontzeggen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: 'nemo auditor turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden aan allé voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder.

2.1.1.1. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker:

Inzake de toekenning van een verblijfsrecht bestaan een aantal objectieve verschillen tussen de gezinshereniging met een burger van de Unie of met een niet-statische Belg, enerzijds, en de gezinshereniging met een statische Belg, bedoeld in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, anderzijds.

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Verzoeker wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman van verzoeker en de daarin opgenomen stukken dewelke aan de aanvraag ab initio werd toegevoegd met een inventarisatie. Verwerende partij heeft de verplichting om allé stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen

is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen. Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-1/05, C-423/12)). Volgens die rechtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie⁴⁵, bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden⁶;

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), stellende dat verzoeker blijkbaar een zelfstandige activiteit (met onderbrekingen) uitoefende in Armenië, waardoor hij zelf in staat was om in zijn levensonderhoud en deze van zijn gezin te voorzien.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Het onvermogen van verzoeker wordt op heden niet meer betwist door de DVZ.

- TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en zijn gezin na hun aankomst in het Rijk, niet meer terug zijn gekeerd naar Armenië. De DVZ bevestigt dit gegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de diverse positieve politionele woonstcontroles dewelke aan het AD zijn gevoegd en ook naar de diverse attesten samenstellingen van het gezin dewelke tevens aantrefbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker waaruit blijkt dat verzoeker niet meer terug gekeerd is naar Armenië.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht⁷ en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie⁸.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner⁹.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden¹⁰.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie¹¹

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is

- des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Verwerende partij stelt zelf dat deze financiële stortingen indrukwekkend zijn, doch is zij echter de stelling toegedaan dat na een splitsing op jaarbasis dit bedrag niet afdoende zou zijn om een gezin met drie kinderen te onderhouden. Dit betreft enkel een subjectieve stelling van verwerende partij zonder een onderzoek te voeren naar de middelen over dewelke verzoeker dient te beschikken om in zijn basisbehoeften te voorzien in Armenië.

Verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat het netto-inkomen per maand in Armenië zelfs heden gedaald is onder de 369,00 euro per maand. Het minimum salaris in Armenië bedraagt daarentegen slechts 220,00 euro per maand.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoeker gemiddeld 225,83 Euro ontving in het jaar 2020 en nadien 179,16 Euro en daarna 150,00 Euro per maand. Waarom verzoekers niet in staat zouden zijn om met een bedrag dat schommelt rond het minimumsalaris in hun basisbehoeften te voorzien wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd. Verwerende partij volstaat echter met de vermelding dat het niet geloofwaardig is dat deze personen geen andere inkomen hadden.

Bovendien kan verwerende partij echter de financiële stortingen uitgevoerd in het jaar 2018-2019 niet zomaar buiten spel plaatsen met de loutere vermelding dat zij te ver in de tijd terug gaan en derhalve irrelevant zijn.

Bovendien werden ook de financiële stortingen vanwege de vader van verzoeker Dhr. A. S. (...) (ID kaart: xxxxxxxx), die daadwerkelijk samenwoont met de referentiepersoon totaal niet onderzocht door verwerende partij.

Het is niet uitgesloten dat verzoeker met deze indrukwekkende stortingen uit het verleden een bepaalde financiële reserve heeft opgebouwd? Ook dit cruciaal element werd niet nader onderzocht en gemotiveerd.

Verzoekers wensen tevens op te merken dat zij nog steeds financieel en materieel afhankelijk zijn van hun Belgische moeder. Verzoekers beschikken alhier over geen enkele bron van inkomen. Verwerende partij betwist zulks niet en had desnoods hiervoor de nodige verificaties bij de RSZ kunnen verrichten.

Verzoekers hebben zich bij de OCMW gewend om attesten van geen leefloon op te vragen in het kader van onderhavige aanvraag, doch werd zulks wegens de taalbarrière verkeerd geïntercepteerd als zijnde een aanvraag tot maatschappelijke bijstand (leefloon) en logischerwijze geweigerd door het Bijzonder Comité.

Verzoekers brengen thans stukken naar voren van de OCMW te Tienen waaruit onmiskenbaar blijkt dat zij nimmer een leefloon hebben ontvangen. Verwerende partij haalt letterlijk alles uit haar kast om haar subjectief verhaal te ondersteunen.

Bovendien blijkt nergens uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker winsten heeft gegeneerd uit zijn deeltijdse zelfstandige activiteiten. De break-even omzet is de omzet waarbij de totale opbrengsten en totale kosten van een onderneming aan elkaar gelijk zijn. Bij de break-even omzet maakt een onderneming geen winst of verlies, wat in casu kennelijk het geval is voor verzoeker, reden waarom verzoeker sterk afhankelijk was van de financiële steun van zijn Belgische moeder.

Verzoekers wensen tevens te accentueren dat samenwonen met hun moeder strikt genomen geen vereiste is om een gezinscel te vormen. Uit de bijgebrachte stukken blijkt overduidelijk dat verzoekers affectieve en financiële banden hebben met hun Belgische moeder en dit bewijs werd al reeds toegevoegd aan het AD.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).¹²

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging. Afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijksse inkomen van verzoeker zouden bedragen in Armenië. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan verzoeker of zelf objectieve informatie kunnen opzoeken of opvragen.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een zelfstandige zou hebben gefungeerd (weliswaar met onderbrekingen), dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien temeer daar de DVZ het onvermogen van verzoeker niet in vraag stelt en derhalve afhankelijk was van de financiële steun van zijn Belgische moeder.

(...)

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege zijn moeder.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten taste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden samen met de aanvaarde toestand van onvermogen van verzoeker.

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist 13 van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd. 14

Verzoeker verwijst expliciet naar de geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent.

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange période en de hoeegrootheid van de geldstortingen, toch worden de voorgelegde ontvangstbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.

Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

- Ten tweede moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange période regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië N-AT10101022-99-0214.

Ook dit gegeven wegmoffelen door een hypothetische stelling dat verzoekers hun onroerende goederen (net voor hun vertrek) van de hand zouden hebben gedaan raakt kant nog wal en wordt niet ondersteund door enige objectief element in het dossier. In de hypothese dat verzoeker over onroerende goederen in eigen naam of in gemeenschap met zijn echtgenote zou beschikken, dan zou dit ongetwijfeld geattesteerd worden in dat zelfde attest.

Verzoeker heeft in de bestreden aanvraag zonder meer aangetoond dat verzoeker geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen dewelke zich expressis verbis spreekt over "le système d'état d'emploi".

De juiste interpretaties van dit document doelt op het algeheel federaal systeem, waaruit blijkt dat verzoeker in het algeheel nationaal systeem niet ingeschreven is als werkzoekende, evenmin enige bron van inkomen heeft genoten in Armenië.

Het is echter logisch en geloofwaardig dat verzoeker deze attesten bij de plaatselijke autoriteiten (instellingen) van zijn woonplaats heeft opgevraagd dewelke echter betrekking hebben op het algeheel grondgebied van de Armeense Republiek (www.socservice.am).

Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat verzoeker woonachtig zou zijn in Armavir en tewerkgesteld in een andere stad elders. De DVZ poogt spijkers op zeer laag water te zoeken en onderbouwt geen enkele hypothesen met objectieve elementen uit het dossier. Deze documenten hebben duidelijk betrekking op het algeheel grondgebied van Armenië.

- TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 September 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen."

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van zijn Belgische moeder.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan allé aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg Strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Pari. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

"Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen." "Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. "

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materiaal werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Verzoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en vanaf het datum van de ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud of deze van zijn kinderen te voorzien. Dit gegeven wordt ook niet besproken en betwist in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze beplaignen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste "zijn" vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende allé opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoeker dat er in casu een schending is van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij geen bewijs van voldoende huisvesting in hoofde van de Belgische referentiepersoon heeft voorgelegd alsook niet afdoende bewezen heeft ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Daarbij wordt op omstandige wijze ingegaan op de relevante stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder. Naast het ten laste zijn moet zij eveneens conform artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet aantonen dat de Belg “*beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling*

2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.”

2.6. Verzoekende partij meent vooreerst dat haar een verblijfskaart had moeten afgeleverd worden omdat de termijn van zes maanden waarin een beslissing had moeten genomen worden niet gerespecteerd werd.

2.7. Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische moeder. Het blijkt niet en geen van de partijen houdt voor dat de Belgische moeder gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Integendeel, verzoekende partij benadrukt net zelf dat het gaat om een zuiver interne situatie nu haar Belgische moeder geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Het betreft dus een zuivere interne situatie, waarop artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De Raad wijst erop dat artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 42 van de vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen. (RvS nr. 15.416 (c) van 2 juni 2023; RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

Waar verzoekende partij alsnog verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak *Diallo* nr. C-246/17, wijst de Raad erop dat zij vooreerst tegenstrijdig is met zichzelf door te benadrukken dat het gaat om een zuiver interne situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is. Zij toont ook geenszins aan dat het Unierecht *in casu* desondanks deze zuiver interne situatie wel van toepassing is (cfr. RvS 6 november 2019, nr. 245.995). Gelet hierop is haar betoog aangaande de rechtsprincipes *“nemo auditur turpitudinem suam allegans”* en *“patere legem quam ipse fecisti”* niet dienstig.

Een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet of van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij het oneens is met de motivering dat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Met deze kritiek gaat zij evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing nog een ander – evenzeer determinerend – motief bevat om de aanvraag af te wijzen, met name omdat *“(h)et bewijs van voldoende huisvesting (...) (door de Belgische referentiepersoon) niet geleverd (werd)”*. Zoals reeds hoger gesteld moet verzoekende partij, naast het bewijs van het ten laste zijn van haar Belgische moeder, conform artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet evenzeer het bewijs leveren dat de Belgische referentiepersoon *“beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich*

bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek.” om het verblijfsrecht erkend te zien. Dit betreft immers een cumulatieve voorwaarde.

Wat betreft dit bewijs van voldoende huisvesting heeft de verwerende partij gemotiveerd dat: *“Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt;*

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd (...).

(..)

Vooreerst met betrekking tot het bewijs van voldoende huisvesting. Dit bewijs werd niet geleverd door de Belgische referentiepersoon. Er werd een registratie van een huurakte voorgelegd op naam van A. A.(..) en U. S. (..) zelf. Ook uit het toegevoegde contract blijkt dat het op naam staat van betrokkene en zijn echtgenote. Het bewijs van voldoende huisvesting werd dus niet geleverd door de Belgische referentiepersoon. Dit is niet conform artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

(..)”

De beslissing tot weigering van verblijf berust *in se* aldus op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij laat voorgaand motief evenwel geheel ongemoeid zodat dit blijft staan. Gelet hierop dient de kritiek van verzoekende partij op het motief betreffende het ten laste zijn niet te worden onderzocht, aangezien het motief aangaande het bewijs van voldoende huisvesting voldoende is om de beslissing tot weigering van verblijf te schragen en het motief aangaande het ten laste zijn aldus als een overtollig motief kan worden aangemerkt.

2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER